

Ця гра моя. Знервовано партнер
Зав'язує шнурівку на кросовках
І погляда спідлоба у мій бік.
Цей, в окулярах, славний чоловік
Програти не хоче. Він хустинку з шовку
Виймає із кишені і чоло
Ледь-ледь торка — було чи не було...

Ну що ж, зіграєм, друже, мов колись,
Коли у дружбі й вірності клялись,
Коли ми ще були сентиментальні.
А корти наші звались привокзальні,
Мов горобці, стрибали між калюж,
Єдиний статок мали — ніжність душ.
Ми нині в білім, ні, у сніжно-білім.
Це так ефектно на засмаглім тілі.
Ми ввічливо-люб'язні, толерантні,
А втім, холодні, мов кришталь
в серванті
Це, мов розпад, ерозія душі.
Невже чужі? Невже давно чужі?

Ця гра моя. Я посилаю м'яч,
Я посилаю м'яч і відчуваю,
Що серце дика сила розриває.
Подача-вибух, ні, подача-плач.
Ми — не чужі. Прощаю, тож пробач.
Все суєта, та суєта минає.
А ніжність душ — найвища із удач!

1982

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво

художньої літератури «Дніпро», 1986.